
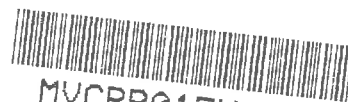

dne 4. 1. 17

MILONA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
 dne: 13. 1. 2017
 podpis: *Průcha*

MVCRP017N3PK

V Praze dne 30-12-2016
 Č.j.: MV-141556-4/VS-2016Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
 podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1039r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu nezletilého a, nar. 3, Česká Lípa - Česká republika, (dále jen „žadatel“), který za něho podal jako zákonný zástupce v, nar. Majrtup - Rusko, oba státní občané Ruska, oba trvale bytem, rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 7. 9. 2016, č. j.: VS-10125/835.3/2-2014, jímž nebylo podle § 11 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl **t a k t o**:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dne 13. 10. 2014 podal otec žadatele jako jeho zákonný zástupce prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13 žádost o udělení státního občanství České republiky. Souhlas druhého rodiče - matky s úředně ověřeným podpisem je součástí spisového materiálu. Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 14. 11. 2014. Žadatel žije ve společné domácnosti s rodiči, jež jsou státními občany Ruska, a se třemi sourozenci. Dne 1. 10. 2007 byl žadatelem na základě poskytnuté mezinárodní ochrany udělen na území České republiky azyl.

II.

Ministerstvo vnitra žádost žadatele posoudilo v návaznosti na naplnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky podle § 13 a § 14 zákona o státním občanství České republiky, přičemž po komplexním zvážení všech podkladů žádosti žadatele nevyhovělo. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel neprokázal; že by byl v České republice integrován z hlediska rodinného. Ministerstvo vnitra v souladu s judikaturou správních soudů zohlednilo, že rodiče žadatele, na kterých je dosud zcela závislý, jsou státními občany Ruska, kteří o udělení státního občanství České republiky nežádají, neboť nesplňují podmínky pro jeho udělení. Ministerstvo vnitra tedy žádost žadatele zamítlo pro zásadu jednotného státního občanství v rodině.

III.

Proti shora uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal zákonný zástupce žadatele včasný rozklad, v jehož v úvodu zopakoval závěry Ministerstva vnitra uvedené v napadeném rozhodnutí. Pokud se týká Ministerstvem vnitra konstatované nedostatečné sociální integrace žadatele, zákonný zástupce žadatele uvedl,

že neví, jakým způsobem tento závěr Ministerstvo vnitra zjistilo. Žadatel je 9 let a pevné sociální vazby v České republice vytvořeny má, adekvátně svému věku. K tomu zákonný zástupce žadatele dodal, že nejen že celá rodina již 6 let žije na stejné adrese v Praze 13, žadatel chodí od 1. ročníku do stejné školy, má zde kamarády a předtím chodil v místě i do mateřské školy, ale především se již 4 roky věnuje sportu judo v oddílu , kde je ve své kategorii nejlepší závodník. Podle názoru zákonného zástupce žadatele se tedy Ministerstvo vnitra v tomto bodě nezabývalo individuálně situací žadatele. Pokud se Ministerstvo vnitra domnívá, že sociální integrace je „vlastní“ až člověku od určitého věku, pak by mladším dětem mělo být umožněno tuto podmínku prominout, anebo by měla být posouzena v kontextu sociální integrace starších členů rodiny. Použití zdůvodnění založené paušálně pouze na věku by neumožnilo splnit tuto podmínku žádnému dítěti.

Zákonný zástupce žadatele v rozkladu dále uvedl, že není pravdou, že žadatel je státní občan Ruska, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra. K tomu zákonný zástupce žadatele sdělil, že žadatel se narodil v České republice v době, kdy byl jeho rodičům již udělen azyl. Žadatel tak nemá a nikdy neměl ruský pas a fakticky je bez státního občanství.

K závěru Ministerstva vnitra o nedostatečné integraci žadatele z hlediska rodinného zákonný zástupce žadatele uvedl, že je pravda, že on ani matka žadatele nejsou státními občany České republiky, Ministerstvu vnitra je však dobře známo, že opakovaně žádali o české státní občanství, přičemž jejich žádosti byly zamítnuty. V případě jejich rodiny je pak dle vyjádření zákonného zástupce žadatele obtížné dodržet tzv. zásadu jednotného státního občanství v rodině - rodiče žadatele a nejstarší bratr žadatele jsou sice formálně občany Ruska, ale vzhledem k tomu, že jim byl udělen azyl, nemůžou a ani nechtějí reálně občanství Ruska nijak využít, nemají pasy a nemůžou do Ruska ani cestovat. Zákonný zástupce žadatele pak zcela přesně nerozumí smyslu zákona v otázce „integrace z hlediska rodinného v České republice“. V této souvislosti se zákonný zástupce žadatele táže, zda má státní občanství jednotlivých členů rodiny být snad jediným hlediskem, zda pro Ministerstvo vnitra není důležitý fakt, že celá rodina stabilně žije v České republice již od roku 2004, či že jsou rodina, která žije svorně a vychovává všechny děti řádně a v kontaktu s českým prostředím.

Zákonný zástupce žadatele v rozkladu dále uvedl, že je sice pravda, že status cizince s uděleným azylem na území České republiky zajišťuje žadateli veškeré základní potřeby a jistoty, přesto však usiluje o to, aby bylo žadateli české státní občanství uděleno, a to právě proto, že žadatel je bez státního občanství. Česká republika je celé rodině domovskou zemí, přičemž v této zemi touží docílit pocitu životní jistoty. Zákonný zástupce žadatele pak nemůže souhlasit se závěrem Ministerstva vnitra, že není v zájmu žadatele, aby mu bylo české státní občanství uděleno. S ohledem na výše uvedené zákonný zástupce žadatele požádal o opětovné posouzení žádosti žadatele.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra je se zřetelem k závěru rozkladové komise toho názoru, že v daném případě Ministerstvo vnitra postupovalo správně, když žádosti žadatele o udělení státního občanství České republiky nevyhovělo, neboť udělení státního občanství České republiky brání zásada jednotného státního občanství rodiny. Ministerstvo vnitra v daném případě postupovalo plně v souladu s judikaturou správních soudů, která princip jednotného státního občanství rodiny v případě nezletilých žadatelů upřednostňuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j.: 4 As 142/2013-29), přičemž své rozhodnutí řádně a srozumitelně zdůvodnilo.

K námitkám uvedeným k rozkladu je třeba předně sdělit, že shora uvedená zásada jednotného státního občanství zohledňuje primární (existenční) vazby dítěte nízkého věku k rodičům, nikoliv k jednotlivým členům rodiny. V daném případě je tedy rozhodné, že rodiče žadatele, na kterých je žadatel existenčně i citově závislý, dosud státními občany České republiky nejsou. Zákonným zástupcem žadatele namítaný dlouhodobý a stabilní pobyt na území České republiky či řádná a svorná výchova jejich dětí v kontaktu s českým prostředím nejsou pak pro posouzení věci relevantní. V této souvislosti ministr vnitra zdůrazňuje, že takový postup přitom nelze chápat tak, že by v daném případě byla zásada jednotného státního občanství rodiny absolutizována, jak naznačuje zákonný zástupce žadatele. Ministerstvo vnitra naopak zohlednilo skutkové okolnosti případu, přičemž postupovalo plně v intencích výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Námitce zákonného zástupce žadatele, že v jejich případě je těžké zachovat zásadu jednotného státního občanství v rodině, když rodičům žadatele byl udělen azyl, ministr vnitra nemůže přisvědčit. Rozhodnutím o udělení azylu nepozbyli rodiče žadatele automaticky ruské státní občanství. Stejně tak udělení azylu rodičům žadatele nemá samo o sobě vliv na státní občanství žadatele. Nelze tedy bez dalšího uzavřít, že žadatel je osobou bez státního občanství. Pro jiné posouzení věci není relevantní ani námitka zákonného zástupce žadatele, že spolu s matkou žadatele opakovaně žádali o české státní občanství, když výsledkem tohoto řízení nebylo udělení českého státního občanství.

Pokud se týká námitek zákonného zástupce žadatele stran plné sociální integrace žadatele do společnosti v České republice, resp. pevných sociálních vazeb žadatele, jež jsou adekvátní jeho věku, a to vzhledem k tomu, že žadatel chodí od 1. ročníku do stejné školy, má zde kamarády, přičemž chodil v místě i do mateřské školy, jakož i skutečnosti, že se již 4 roky věnuje sportu judo v oddílu, či že s celou rodinou již 6 let žije na stejné adrese v Praze 13, ministr vnitra sděluje následující. Jak vyplývá z již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j.: 4 As 142/2013-29, samotná skutečnost, že žadatel navštěvoval mateřskou školu a v současné době navštěvuje základní školu, je z hlediska posouzení naplnění sociální integrace v daném případě nedostatečná, neboť předškolní vzdělávání či navštěvování školy vyplývá z plnění povinného předškolního vzdělávání a povinné školní docházky (viz § 34a a § 36 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů). Stejně tak ani zapojení žadatele do mimoškolních aktivit či několikaletý pobyt na téže adrese nenasvědčuje existenci hlubších a trvalejších vazeb mimo jeho rodinné prostředí. Žadatel je ve věku, kdy se sociální vazby k vnějšímu prostředí teprve formují, přičemž stále převládá vazba k rodičům, státním občanům Ruska, na nichž je zcela závislý a jejichž prostřednictvím se do společnosti v České republice zapojuje. V tomto kontextu byla také Ministerstvem vnitra hodnocena sociální integrace

žadatele. Sociální vazby, na něž zákonný zástupce žadatele upozorňuje, jsou v návaznosti na právě uvedené z hlediska jiného posouzení věci bezpředmětné. Lze dodat, že z obsahu rozkladu rovněž nikterak nevyplývá, že by žadatel měl vytvořeny hlubší a pevnější vazby také k jiným osobám, stojícím mimo rodinu. S ohledem na výše uvedené lze tedy konstatovat, že Ministerstvo vnitra žádost žadatele posoudilo s ohledem na individuální okolnosti případu. Námitka zákonného zástupce žadatele, že se Ministerstvo vnitra nezabývalo individuálně situací žadatele, tedy v tomto směru neobstojí.

K námitce zákonného zástupce žadatele stran prominutí naplnění sociální integrace mladším dětem, ministr vnitra uvádí, že takový postup zákon o státním občanství České republiky neupravuje.

Stran námitky, že udělení státního občanství je v zájmu nezletilého žadatele, ministr vnitra konečně v kontextu všeho již uvedeného poznamenává, že faktická vazba státního občana ke státu, promítnutá do požadavku hlubší sociální integrace a v případě máloletých dětí do zásady jednotného státního občanství v rodině, je nepochybně v zájmu jak státu, tak i jeho občana, nemá-li se státní občanství vyprázdnit na zcela formální pouto.

Ministr vnitra konstatuje, že v postupu Ministerstva vnitra při vyřízení věci neshledal pochybení, jež by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2016, a proto na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze dále odvolat.

ministr vnitra

